

Arrest

nr. 205 327 van 14 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
In hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 6 juli 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. MISSEGHES *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Tweede verzoekster kwam op 25 oktober 2004 toe op Belgisch grondgebied en diende op 26 oktober 2004 een asielaanvraag in.

1.2. Eerste verzoeker werd op 8 juni 2005 als vluchteling erkend.

1.3. De oudste zoon van verzoekers (A. Y. Y.) werd op 19 september 2006 te Ukkel geboren.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 27 september 2006 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus in hoofde van tweede

verzoekster. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 11 september 2007 (RvV 11 september 2007, nr. 1 664).

1.5. Eerste verzoeker verbleef van 2008 tot 2013 in Zweden. Tweede verzoekster verbleef van 2008 tot 2014 in Irak (Najaf), waar op 21 juli 2008 A. Y. A., de jongste zoon van verzoekers, geboren werd.

1.6. Tweede verzoekster keerde op 18 oktober 2014 met haar kinderen terug naar België waar eerste verzoeker beide kinderen erkende.

1.7. Tweede verzoekster diende op 4 februari 2015 een tweede asielaanvraag in.

1.8. De commissaris-generaal trof op 27 april 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 4 september 2015 (RvV 4 september 2015, nr. 151 818).

1.9. Tweede verzoekster diende op 27 oktober 2015 een asielaanvraag in voor haar kinderen, A. Y. Y. en A. Y. A.

1.10. De commissaris-generaal trof op 8 juni 2017 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan op 9 juni 2017 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

In hoofde van A. Y. Y.:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Iraakse nationaliteit. Uw moeder J.(...) A.(...) I(...) (...) kwam reeds op 28 oktober 2004 een eerste keer naar België, waar ze asiel aanvroeg op 26 oktober 2004. Niet lang na haar aankomst in België leerde ze hier M.(...) A.(...) Y.(...) (...) kennen. In 2005 huwden ze religieus. De partner van uw moeder werd op 8 juni 2005 als vluchteling erkend. Op 19 september 2006 werd u geboren in Ukkel (België). Op 27 september 2006 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het kader van de asielaanvraag van uw moeder tot een weigering van de hoedanigheid als vluchteling en dit omdat geen geloof kon worden gehecht aan haar asielrelaas en vluchtmotieven. Ze diende beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) maar omdat noch zij, noch haar raadsman, ter zitting verscheen werd haar beroep op 11 september 2007 verworpen.

In april 2008 reisde u samen met uw moeder naar Irak, waar u in Nasseriya en Najaf verbleef. Op 21 juli 2008 werd uw broer A.(...) A.(...)-Y.(...) (...) in Najaf geboren. Van 2008 tot 2013 verbleef uw vader in Zweden. Uw moeder probeerde verschillende keren aan een visum voor jullie te geraken, zodat jullie legaal naar België zouden kunnen terugkeren om als gezin herenigd te worden. Telkens werden deze aanvragen afgewezen.

In oktober 2014 hebt u samen met uw moeder en broer uw land van herkomst verlaten. Jullie zouden op 18 oktober 2014 in België zijn aangekomen waarna uw moeder zich naar de gemeente begaf om voor haar en haar kinderen gezinshereniging aan te vragen op basis van de verblijfsvergunning van uw vader. Op dat moment lieten ze een akte opmaken waarin uw vader zowel u als uw broer erkende als zijn kinderen. In januari 2015 zou het gezinsherenigingsverzoek zijn afgewezen.

Uw moeder heeft op 4 februari 2015 een tweede asielaanvraag ingediend. Deze werd op 23 februari 2015 door het CGVS in overweging genomen. Op 27 april 2015 besliste het CGVS tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat haar motief tot het aanvragen van asiel, namelijk haar partner te vervoegen, niet volstaat om een vluchtelingenstatus toe te kennen. Uw moeder kon niet aantonen dat ze bij terugkeer naar Irak het risico liep vervolgd te worden of ernstige schade zou lijden. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd op 4 september 2015.

Uw moeder heeft op 27 oktober 2015 in uw naam en in die van uw broer een asielaanvraag ingediend. Tijdens uw gehoor op 31 mei 2017 hebben zowel u als uw moeder verklaard dat u niet kunt terugkeren naar Irak omwille van de onveilige oorlogssituatie daar. U vraagt bovendien dat uw moeder een verblijfsvergunning zou worden toegekend. U baseert zich op de vluchtmotieven die door uw moeder werden aangehaald en haalt zelf geen eigen vluchtmotieven aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw nationaliteitsbewijs (d.d. 5/4/'10), het nationaliteitsbewijs van uw broer Ali (d.d. 5/4/'10) de Iraakse identiteitskaart van uw moeder en de vertaling ervan, een attest van gezinssamenstelling, een uittreksel uit het register van u en uw

moeder, een document dat bewijst dat uw moeder niet werd veroordeeld, de geboorteakte van uw broer Ali en de vertaling ervan, documenten in verband met jullie visumaanvragen, het identiteitscertificaat van u en uw broer Ali, een attest van ouderlijke toestemming in verband met uw asielaanvraag. Tevens legt u kopieën voor van uw Iraakse identiteitskaart (d.d. 19/11/08) en de vertaling ervan, uw Belgische geboorteakte, een geboortecertificaat van uw broer Ali en de vertaling ervan, de huwelijksakte van uw ouders en de Belgische verblijfskaart van uw vader.

B. Motivering

Uit de verklaringen afgelegd door u en uw moeder J.(...) A.(...) I.(...) (...) blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als deze die werden aangehaald door uw moeder in het kader van haar asielaanvraag (CGVS p.5-6).

Er werd evenwel besloten dat uw moeder er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet loopt. Daarom kan er evenmin een positief gevolg gegeven worden aan uw asielaanvraag. De motieven die aan de grondslag van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor uw moeder zijn de volgende:

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat er in uw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde immers Irak in oktober 2014 te hebben verlaten omdat u met uw kinderen bij uw echtgenoot wou zijn. U merkte voorts nog op dat de situatie in Najaf achteruit gegaan. Dat u met uw kinderen uw man in België wouervoegen, kan zeker worden aangenomen doch dit motief volstaat geenszins om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Nergens doorheen uw verklaringen blijkt immers dat u en uw kinderen Irak in oktober 2014 omwille van een systematische en persoonlijke vervolging op grond van één van de in de Vluchtelingenconventie voorziene criteria dienden te verlaten. Uw niet evidente gezinssituatie, waarbij u met de kinderen in Irak verbleef terwijl uw echtgenoot zich in België bevond, is immers louter een kwestie van sociale en familiale aard en ressorteert bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

De vluchtelingenstatus kan u op basis hiervan dan ook niet worden toegekend.

U heeft voorts ook geenszins aangetoond dat u Irak omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet diende te verlaten.

U verklaarde dat u in 2008 onder een vals voorwendsel vanuit Syrië door uw broer naar Irak werd meegelokt. U had initieel met uw moeder en jongste broer in Irak afgesproken maar kort na uw aankomst zou niet uw moeder maar uw oudste broer H.(...) in Syrië zijn opgedoken. Onder het mom dat uw moeder ziek was zou hij u overtuigd hebben met hem mee te gaan naar Irak om haar te bezoeken. Volgende bedenkingen kunnen vooreerst bij deze gang van zaken worden gemaakt. Volgens uw verklaringen hadden uw vader en uw broer H.(...) zich na uw vertrek uit Irak in 2004 van u afgekeerd omdat u, tegen de gebruiken in, op eigen initiatief het ouderlijk huis had verlaten om in een vreemd land alleen te gaan wonen (zie gehoorverslag CGVS 24/3/2015 p. 7). Uw moeder zou het ten aanzien van uw vader en oudste broer voorts zo geregeld hebben dat ze naar Syrië zou reizen omdat ze psychisch moe was en er de heilighdommen zou bezoeken (zie gehoorverslag CGVS 24/3/2015 p. 9). Rekening houdende met voorgaande mag het toch ten zeerste verbazen dat u, zonder uw broers verhaal omtrent de ziekte van uw moeder te verifiëren, met hem op het vliegtuig naar Irak stapte. U bleef bovendien nog twee dagen samen met uw broer in Syrië alvorens samen naar Irak te reizen (zie gehoorverslag CGVS 24/3/2015 p. 9). U gevraagd waarom u geen contact opnam met uw moeder, stelde u dat uw broer u tegenhield. Hij zou u gezegd hebben dat jullie naar haar toe zouden gaan en dat u cadeautjes moest halen voor haar (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Dat u door H.(...) werd tegengehouden en niet de mogelijkheid zou hebben gehad uw moeder te contacteren, kan hieruit niet worden afgeleid. Indien het effectief zo zou geweest zijn dat H.(...) u tegenhield om uw moeder te contacteren, kan er immers worden verondersteld dat u meer op uw hoede zou zijn geweest alvorens zomaar mee op het vliegtuig naar Irak te stappen. Gezien u uw moeder al vier jaar niet had gezien en u uiteindelijk nog twee dagen langer dan gepland moest wachten alvorens met haar herenigd te worden, kan hoe dan ook toch redelijkerwijs worden verwacht dat u uw moeder of uw jongste broer zou hebben gecontacteerd om te informeren naar uw moeders gezondheid en, uw verstoting door uw vader en broer indachtig, u te vergewissen van H.(...)'s verhaal alvorens zonder meer met hem naar Irak mee te reizen. U zou blijkbaar ook later, tijdens uw ruim 6 jaar durende verblijf in Irak, nooit aan uw moeder gevraagd hebben hoe H.(...) te weten was gekomen dat u met uw moeder in Syrië had afgesproken (zie gehoorverslag CGVS 23/3/2015 p. 12). Voorgaande bevindingen doen reeds de nodige vragen rijzen bij uw beweringen in 2008 naar Syrië te zijn gereisd met de bedoeling daar uw moeder te ontmoeten en een paar dagen later, ongepland en onder valse voorwendselen, door uw broer naar Irak te zijn gelokt.

De bestaande twijfel wordt nog versterkt door het feit dat u het paspoort dat u gebruikte bij uw terugkeer naar Irak niet kan voorleggen. U hiernaar gevraagd, repliceerde u vooreerst dat u dit paspoort in Turkije achterliet op aanraden van de smokkelaar. U gevraagd of u een kopie had van dit paspoort, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS 24/3/2015 p. 10). Later tijdens het gehoor stelde u uiteindelijk dat uw paspoorten, zowel uw oude als uw nieuwe paspoort, in Irak liggen bij uw familie. De familie in Turkije bij wie u uw paspoorten achterliet zou deze nadien naar uw familie in Irak hebben teruggestuurd (zie gehoorverslag CGVS 24/3/2015 p.23). Hierop werd u gevraagd om de originele paspoorten, van u en van uw kinderen, binnen de vijf werkdagen aan het CGVS te bezorgen, minstens het nummer van de zending waarmee uw familie deze documenten opstuurde door te geven. Ook werd u gevraagd om voordien reeds kopieën van de volledige paspoorten voor te leggen (zie gehoorverslag CGVS 23/3/2015). Tot op heden mocht de Commissaris-generaal géén van de gevraagde stukken ontvangen. Evenmin gaf u tot op heden enige uitleg ter verklaring voor uw nalatigheid. Dat u aanvankelijk wil laten uitschijnen dat u geen mogelijkheid heeft om aan uw documenten te geraken en vervolgens, na te hebben toegegeven dat uw documenten gewoon in Irak liggen bij uw familie, geen enkel gevolg heeft gegeven aan de uitdrukkelijke vraag van het CGVS om deze stukken voor te leggen, doet ten zeerste het vermoeden rijzen dat u niet de waarheid vertelt omtrent uw in- en uitreizen en mogelijks bepaalde informatie hierover wil verborgen houden. Dit versterkt de reeds bestaande twijfels omtrent de omstandigheden van uw beweerde terugkeer naar Irak vanuit Syrië, i.c. pas vier dagen na uw aankomst in Syrië én onder valse voorwendselen meegelokt door uw broer. U legde weliswaar de vliegtickets voor op naam van uzelf en uw zoontje Y.(...) waaruit blijkt dat u op 22 april 2008 vanuit Dusseldorf (Duitsland) naar Damascus (Syrië) vloog en een terugvlucht had vanuit Syrië op 2 juli 2008. Uit deze documenten kan hoegenaamd niet worden afgeleid dat u, zoals u beweerde, nog vier dagen in Syrië bleef en vervolgens ongepland en meegelokt door uw broer, naar Irak terugkeerde. Dat u onder 'valse voorwendselen' naar Irak moest terugkeren, kan voorts nog verder worden betwijfeld gelet op het feit dat u pas in oktober 2014 - 6,5 jaar na uw aankomst ginds - Irak opnieuw heeft verlaten.

Uw langdurig verblijf in Irak na uw terugkeer in 2008 toont ook aan dat u in oktober 2014 niet omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) uw land diende te verlaten. U verklaarde dienaangaande wel dat u na uw terugkeer uit Irak een heel hard leven en geen vrijheid had. Zo mocht u van uw broer geen contact hebben met uw echtgenoot en moest u hem in het geniep contacteren, u werd door uw broer geslagen, uw zoontje zou niet naar school gemogen hebben en u had geen privacy (zie gehoorverslag CGVS 24/3/2015 p. 10 en 11). Doorheen uw latere verklaringen blijkt dat dit toch enigszins moet genuanceerd worden. Zo blijkt immers dat u een eigen gsm had en dit met medeweten van uw broer. Blijkt uiteindelijk ook dat uw broer wel wist dat uw man contact met u zocht, maar hij zou vermoedt hebben dat u deze oproepen nooit aanvaardde of opnam (zie gehoorverslag CGVS 24/3/2015 p. 12 en 13). Blijkt voorts ook uit uw verklaringen dat u zich wel buiten de woning kon begeven, i.c. op bezoek naar het heiligdom van Imam Ali, boodschappen doen voor uw kinderen als u iets nodig had en een jaar à anderhalf jaar na uw terugkeer zou het u ook zijn toegestaan op bezoek te gaan bij vriendinnen en familieleden (zie gehoorverslag CGVS 24/3/2015 p. 11 en 13). U stelde uiteindelijk dat het uw eigen keuze was om uw zoontje niet naar school te sturen alsook dat u wel de vrijheid had uw leven te leiden maar uw broer had voor u de beslissing genomen dat u niet meer zou terugkeren naar uw man in België en uw leven in Irak moest leiden. U had dan ook niet de toestemming de stad Najaf of het land te verlaten (zie gehoorverslag CGVS p. 11, 13 en 14). De vaststelling dat u, ondanks het feit dat u wel een eigen gsm had en u ook buiten de woning kon begeven, voordien geen enkele poging heeft ondernomen Irak opnieuw te verlaten, minstens u omtrent deze mogelijkheid te informeren, toont aan dat u er geen gegronde vrees voor vervolging kende of een reëel risico liep. Dat uw echtgenoot niets wilde doen om u te helpen, u de indruk gaf dat hij het moeilijker wilde maken dan het was én dat u van uw broer noch de stad noch het land mocht verlaten (zie gehoorverslag CGVS 24/3/2015 p. 13), kan hier geenszins een ander licht op werpen. Rekening houdende met het feit dat u er in 2004 wel in slaagde in uw eentje Irak te ontvluchten, kan er dan ook worden verwacht dat u hiertoe opnieuw stappen zou hebben gezet, minstens een poging zou hebben ondernomen, indien u en/of uw kinderen daadwerkelijk gevaar liepen. U verklaarde voorts wel dat uw broer zich er vanaf 2011 ook bij neerlegde dat u toch naar België wilde terugkeren en vanaf dan diende u, met medeweten van al uw familieleden, drie keer een aanvraag in tot gezinshereniging.

U zou uiteindelijk in oktober 2014 met de volle goedkeuring en het medeweten van uw familieleden opnieuw uit Irak zijn vertrokken met het doel u definitief bij uw echtgenoot in België te komen vestigen (zie gehoorverslag CGVS 24/3/2015 p. 11). U bevestigt hiermee zelf dat u in oktober 2014 niet uit Irak vertrok omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Hierbij dient evenwel nog te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende uw verblijf in Irak niet stroken met hetgeen u hierover op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vertelde. U beweerde daarentegen dat er de hele periode van uw verblijf in Irak discussies waren en dat uw broer u verhinderde naar België terug te keren. U zou uw broer toen hebben voorgehouden dat u enkel naar

België zou reizen om uw kinderen hier bij hun vader te brengen en dat u vervolgens alleen naar Irak zou terugkeren. Uw broer zou niet 100% overtuigd geweest zijn maar zou zich toch akkoord verklaard hebben met uw voorstel (zie interview DVZ 10/2/2015 vraag 15). Dat u zich dermate tegenspreekt over de kern van uw tweede asielaanvraag holt uw geloofwaardigheid nog verder uit. U geconfronteerd met uw uiteenlopende verklaringen, stelde u dat er soms iets wordt gezegd wat op een andere manier geïnterpreteerd wordt (zie gehoorverslag CGVS 24/3/2015 p. 26). Het mag duidelijk zijn dat dit geenszins de vastgestelde inconsistentie kan weerleggen.

U merkte uiteindelijk op dat uw verklaringen voor het CGVS de juiste waren en benadrukte uitdrukkelijk dat u geen persoonlijke vrees heeft en omwille van de algemene situatie en voor uw kinderen, uit Irak bent vertrokken (zie gehoorverslag CGVS 24/3/2015 p. 26).

Waar u nog verwees naar de algemene situatie in Najaf, dient te worden opgemerkt dat aan een asielzoeker de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. Sindsdien is er niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende periode is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. Wel werd de provincie in november 2016 opnieuw getroffen door een zware aanslag. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

In de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van

politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdeef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De door u neergelegde documenten (die overigens reeds door uw moeder werden getoond in het kader van haar asielaanvragen) kunnen geenszins een ander licht werpen op bovenstaande. Het gaat hier om uw originele nationaliteitsbewijs (d.d. 5/4/'10), het nationaliteitsbewijs van uw broer Ali (d.d. 5/4/'10) de Iraakse identiteitskaart van uw moeder en de vertaling ervan, een attest van gezinssamenstelling, een uittreksel uit het register van u en uw moeder, een document dat bewijst dat uw moeder niet werd veroordeeld, de geboorteakte van uw broer Ali en de vertaling ervan, documenten in verband met jullie visumaanvragen, het identiteitscertificaat van u en uw broer Ali, een attest van ouderlijke toestemming in verband met uw asielaanvraag en de kopieën van uw Iraakse identiteitskaart (d.d. 19/11/'08) en de vertaling ervan, een geboortecertificaat van uw broer Ali en de vertaling ervan, uw geboorteakte, de huwelijksakte van uw ouders en de Belgische verblijfskaart van uw vader. Deze hebben immers louter betrekking op uw persoonsgegevens en deze van uw gezinsleden en het feit dat uw moeder

enkele aanvragen visumaanvragen indiende om op legale wijze naar België te kunnen terugkeren. Géén van deze elementen wordt in bovenstaande motivering betwist.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Ten aanzien van uw vader M.(...) A.(...) Y.(...) ((...)) werd op 7 juni 2005 beslist tot toekenning van de vluchtelingenstatus. Ook dit kan voorgaande bevindingen niet omvormen omdat elke asielaanvraag individueel en op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld.

In ondergeschikte orde kan ernstig getwijfeld worden aan de werkelijke toedracht van jullie onderlinge relaties. Zo kunnen vragen gesteld worden bij het feit dat uw vader pas in 2014 liet optekenen dat hij uw vader was (zie Belgische geboorteakte die werd opgesteld op basis verklaringen moeder), terwijl u reeds op 19 september 2006 in België geboren bent. Uw moeder kan geen uitleg geven waarom hij u niet eerder erkende (CGVS 15/30258C p.7). Uw vader verklaart dat hij dit niet kon doen omdat uw moeder geen verblijfspapieren had. Nochtans beweert hij dat ze sinds februari 2008 wel degelijk over een verblijfskaart beschikte. Uw vader zegt dan dat de nodige documenten ontbraken om dit te kunnen regelen (CGVS 15/30258C p.8). Uw broer Ali staat in het bevolkingsregister overigens nog steeds als niet-verwant met uw vader geregistreerd. Aangezien uw moeder in september 2007 niet ter terechtzitting verscheen bij de RvV kan bovendien getwijfeld worden aan het feit of ze op dat moment nog in België aanwezig was. Het is in dat geval ook niet duidelijk hoe zij nog van uw vader zwanger zou kunnen zijn geraakt. Vreemd is trouwens ook dat in het dossier van uw moeders eerste asielaanvraag niets is terug te vinden van het feit dat ze gehuwd zou zijn, terwijl ze beweert dat haar religieus huwelijk reeds van 2005 dateert (CGVS 15/30258C p.6). Tot op heden zijn uw ouders niet wettelijk gehuwd. Uw moeder kan geen uitleg geven waarom dit het geval is. Ze houdt het op "misschien omdat ik geen verblijfsvergunning heb". Ze zou bovendien niet aan de nodige Iraakse documenten hebben kunnen geraken (CGVS 15/30258C p.7). Ook uw vader beweert dat zij niet aan de juiste documenten kon geraken (CGVS 15/30258C p.8). Nochtans diende uw moeder verschillende visumaanvragen in en legt ze ook tijdens haar asielprocedure en die van haar kinderen een veelheid aan documenten voor. Het is dan ook niet duidelijk waarom ze de door de gemeente gevraagde documenten daar niet zou kunnen voorleggen. Bevreemdend is ook te moeten vaststellen dat de periode dat uw moeder in Irak verbleef met u en uw broer, uw vader naar Zweden trok met de bedoeling daar met iemand anders dan uw moeder te gaan huwen. Dit zou niet doorgegaan zijn. Hij verbleef daar desalniettemin van 2008 tot 2013. Het feit dat hij tot op de dag van vandaag nog regelmatig naar Zweden reist, doet andermaal de wenkbrauwen fronsen (CGVS 15/30258C p.7-8).

Ook uw broer A.(...) AL-Y.(...) ((...)) krijgt een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

Ten aanzien van A. Y. A.:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Iraakse nationaliteit. Uw moeder J.(...) A.(...) I.(...) ((...)) kwam reeds op 28 oktober 2004 een eerste keer naar België, waar ze asiel aanvroeg op 26 oktober 2004. Niet lang na haar aankomst in België leerde ze hier M.(...) A.(...) Y.(...) ((...)) kennen. In 2005 huwden ze religieus. De partner van uw moeder werd op 8 juni 2005 als vluchteling erkend. Op 19 september 2006 werd uw broer Y.(...) A.(...)-Y.(...) ((...)) geboren in Ukkel (België). Op 27 september 2006 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het kader van de asielaanvraag van uw moeder tot een weigering van de hoedanigheid als vluchteling en dit omdat geen geloof kon worden gehecht aan haar asielrelaas en vluchtmotieven. Ze diende beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) maar omdat noch zij, noch haar raadsman, ter zitting verscheen werd haar beroep op 11 september 2007 verworpen.

In april 2008 reisde uw broer samen met uw moeder naar Irak. Op 21 juli 2008 werd u in Najaf geboren. Van 2008 tot 2013 verbleef uw vader in Zweden. Uw moeder probeerde verschillende keren aan een visum voor jullie te geraken, zodat jullie legaal naar België zouden kunnen terugkeren om als gezin herenigd te worden. Telkens werden deze aanvragen afgewezen. In oktober 2014 hebt u samen met uw moeder en broer uw land van herkomst verlaten. Jullie zouden op 18 oktober 2014 in België zijn aangekomen waarna uw moeder zich naar de gemeente begaf om voor haar en haar kinderen gezinshereniging aan te vragen op basis van de verblijfsvergunning van uw vader. Op dat moment

lieten ze een akte opmaken waarin uw vader zowel u als uw broer erkende als zijn kinderen. In januari 2015 zou het gezinsherenigingsverzoek zijn afgewezen.

Uw moeder heeft dan op 4 februari 2015 een tweede asielaanvraag ingediend. Deze werd op 23 februari 2015 door het CGVS in overweging genomen. Op 27 april 2015 besliste het CGVS tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat haar motief tot het aanvragen van asiel, namelijk haar partner te vervoegen, niet volstaat om een vluchtelingenstatus toe te kennen. Ze kon niet aantonen dat ze bij terugkeer naar Irak het risico liep vervolgd te worden of ernstige schade zou lijden. Deze beslissing werd door de RVV bevestigd op 4 september 2015.

Uw moeder heeft op 27 oktober 2015 in uw naam en in die van uw broer een asielaanvraag ingediend. Tijdens uw gehoor op 31 mei 2017 hebt u verklaard dat u niet kunt terugkeren naar Irak omwille van de onveilige oorlogssituatie daar. U haalt bovendien aan dat uw moeder geen verblijfsvergunning heeft. U baseert zich op de vluchtmotieven die door uw moeder werden aangehaald en haalt zelf geen eigen vluchtmotieven aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: een uittreksel uit het register van u en uw moeder. Tevens legt u kopieën voor van uw Iraakse identiteitskaart (d.d. 19/11/08) en de vertaling ervan, de akte waarin uw vader erkent dat u zijn zoon bent en de Belgische verblijfskaart van uw vader.

B. Motivering

Uit de verklaringen afgelegd door u en uw moeder J.(...) A.(...) I.(...) (...) blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als deze die werden aangehaald door haar in het kader van haar asielaanvraag (CGVS p.4, CGVS 15/30258 p.6).

Er werd besloten dat uw moeder er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet loopt. Daarom kan er evenmin een positief gevolg gegeven worden aan uw asielaanvraag. De motieven die aan de grondslag van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor uw moeder zijn de volgende:

‘(...)

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 4 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. Sindsdien is er niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde

burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende periode is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. Wel werd de provincie in november 2016 opnieuw getroffen door een zware aanslag. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

In de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De door u neergelegde documenten (die overigens reeds door uw moeder werden getoond in het kader van haar asielaanvragen) kunnen geenszins een ander licht werpen op bovenstaande. Het gaat hier om een origineel uittreksel uit het register van u en uw moeder en de kopieën van uw Iraakse identiteitskaart (d.d. 19/11/08) en de vertaling ervan, de akte waarin uw vader erkent dat u zijn zoon bent en de Belgische verblijfskaart van uw vader. Deze hebben immers louter betrekking op uw persoonsgegevens en deze van uw gezinsleden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Ten aanzien van uw vader M.(...) A.(...) Y.(...) ((...)) werd op 7 juni 2005 beslist tot toekenning van de vluchtelingenstatus. Ook dit kan voorgaande bevindingen niet omvormen omdat elke asielaanvraag individueel en op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld. In ondergeschikte orde kan ernstig getwijfeld worden aan de werkelijke toedracht van jullie onderlinge relaties. Zo kunnen vragen gesteld worden bij het feit dat uw vader pas in 2014 liet optekenen dat hij de vader van uw broer was (zie Belgische geboorteakte die werd opgesteld op basis verklaringen moeder), terwijl uw broer reeds op 19 september 2006 in België geboren was. Uw moeder kan geen uitleg geven waarom hij hem niet eerder erkende (CGVS p.7). Uw vader verklaart dat hij dit niet kon doen omdat uw moeder geen verblijfspapieren had. Nochtans beweert hij dat ze sinds februari 2008 wel degelijk over een verblijfskaart beschikte. Uw vader zegt dan dat de nodige documenten ontbraken om dit te kunnen regelen (CGVS p.8). U staat in het register nog steeds als niet-verwant met uw vader geregistreerd. Aangezien uw moeder in september 2007 niet ter terechtzitting verscheen bij de RVV kan bovendien getwijfeld worden aan het feit of ze op dat moment nog in België aanwezig was. Het is in dat geval ook niet duidelijk hoe zij nog van uw vader zwanger zou kunnen zijn geraakt. Vreemd is trouwens ook dat in het dossier van uw moeders eerste asielaanvraag niets is terug te vinden van het feit dat ze gehuwd zou zijn, terwijl ze beweert dat haar religieus huwelijk reeds van 2005 dateert (CGVS p.6). Tot op heden zijn uw ouders niet wettelijk gehuwd. Uw moeder kan geen uitleg geven waarom dit het geval is. Ze houdt het op "misschien omdat ik geen verblijfsvergunning heb". Ze zou bovendien niet aan de nodige Iraakse documenten hebben kunnen raken (CGVS p.7). Ook uw vader beweert dat zij niet aan de juiste documenten kon geraken (CGVS p.8). Nochtans diende uw moeder verschillende visumaanvragen in en legt ze ook tijdens haar asielprocedure en die van haar kinderen een veelheid aan documenten voor. Het is dan ook niet duidelijk waarom ze de door de gemeente gevraagde documenten daar niet zou kunnen voorleggen. Bevreemdend is ook te moeten vaststellen dat de periode dat uw moeder in Irak verbleef met u en uw broer, uw vader naar Zweden trok met de bedoeling daar met iemand anders dan uw moeder te gaan huwen. Dit zou niet doorgegaan zijn. Hij verbleef daar desalniettemin van 2008 tot 2013. Het feit dat hij tot op de dag van vandaag nog regelmatig naar Zweden reist, doet andermaal de wenkbrauwen fronsen (CGVS p.7-8).

Ook uw broer Y.(...) A.(...)-Y.(...) ((...)) krijgt een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers stellen in hun eerste middel dat zij wel degelijk voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Betreffende hun gegronde vrees voor vervolging verwijzen verzoekers naar hun verwesterd profiel. Verzoekers stellen dat zij ondertussen al 3 jaar in België verblijven en daardoor een sterk verwesterd profiel hebben. Hierbij verwijzen zij naar de moord op een acteur in Bagdad, die omwille van zijn westerse 'looks' zou zijn vermoord, waaruit zij besluiten dat verwestering niet getolereerd wordt in de Iraakse samenleving en verwijzen zij naar vernietigingsarresten van de Raad betreffende

Tsjetsjeense en Afghaanse asielzoekers. Volgens verzoekers werd geen onderzoek gevoerd naar de gevolgen van een terugkeer van verzoekers, gelet op hun verwesterd profiel.

Daarnaast verwijzen verzoekers naar hun jeugdige leeftijd en het risico op rekrutering door de milities, waarbij verzoekers verwijzen naar een videoreportage van Al Jazeera. Er werd volgens verzoekers geen rekening gehouden met hun leeftijd, hun kwetsbare positie en hun verwestering, die een risicofactor uitmaken, waarvoor zij de bescherming van de Iraakse overheid niet kunnen inroepen.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers beweren dat zij in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming omwille van hun verwestering die in hunnen hoofde 'gegarandeerd' een schending van de mensenrechten betekent.

In een derde middel voeren verzoekers eveneens de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

In hun derde middel leveren verzoekers kritiek op de beoordeling van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak en stellen dat de commissaris-generaal bepaalde informatie over het hoofd ziet, waaruit blijkt dat de situatie in Najaf voor burgers allesbehalve veilig is. Op basis van een internetartikel van januari 2017 voeren verzoekers aan dat IS bloedige aanslagen in het Zuiden pleegt. Tevens verwijzen verzoekers naar een internetartikel (<http://www.hln.be/hln/nl/1280/Irak/article/detail/3044298/2017/01/01/Doden-en-gewonden-bij-IS-aanslag-nabij-pelgrimsoord-in-Irak.dhtml>) van 1 juli 2017 betreffende een aanslag in Najaf en naar een aantal andere internetartikels over andere aanslagen in het Zuiden van Irak en de slechte levensomstandigheden voor ontheemden (Verzoekschrift, bijlagen 5 tot 23), waardoor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet zou moeten worden toegekend. Nog volgens verzoekers zou de interpretatie van de subsidiaire beschermingsstatus door de commissaris-generaal te beperkt zijn omdat er te weinig oog zou zijn voor de humanitaire gevolgen van het gewapend conflict.

2.2. nieuwe elementen

Op 2 maart 2018 maakte de commissaris-generaal een aanvullende nota over waarbij volgende actuele landeninformatie werd toegevoegd: de *“COI Focus, Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak”* van 18 juli 2017 en de *“COI Focus Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer”* van 11 oktober 2017.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden verzoekers' asielaanvragen hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In artikel 39/2, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet wordt gepreciseerd dat de Raad de beslissing van de commissaris-generaal kan bevestigen of hervormen. De Raad kan deze beslissing van de commissaris-generaal vernietigen, hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissingen, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt uitdrukkelijk de door verzoekers geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet als juridische grondslagen vermeld. De commissaris-generaal stipt aan dat de kinderen van verzoekers zich in wezen op dezelfde asielmotieven baseren dan deze die door hun moeder werden ingeroepen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Uit de asielaanvraag

van hun moeder was finaal gebleken dat deze in wezen verklaarde Irak in oktober 2014 verlaten te hebben om met haar kinderen bij haar echtgenoot te zijn, hetgeen, zo stelt de commissaris-generaal, niet ressorteert onder het Vluchtelingenverdrag. De moeder van verzoekers maakte gewag van familiale problemen met haar broer en haar vader, maar uiteindelijk bleek zij met toestemming van haar familieleden in 2014 te zijn afgereisd om zich bij haar echtgenoot te voegen.

Betreffende de subsidiaire bescherming wordt in de bestreden beslissingen gesteld dat de zuidelijke provincies in Irak niet rechtstreeks verwikkeld raakten in het offensief van IS in 2014 en dat het in de provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna niet tot directe confrontaties kwam tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities enerzijds en IS anderzijds. Specifiek betreffende de provincie Najaf wordt op grond van de landeninformatie gesteld dat er zich nauwelijks geweldsfeiten voordoen, dat deze zich hoofdzakelijk in de stad Najaf concentreren en dat het aantal geweldslachtoffers beperkt blijft. De commissaris-generaal concludeert dat er actueel voor burgers in de zuidelijke provincies geen reëel risico bestaat op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Betreffende de erkenning als vluchteling van eerste verzoeker wordt in de beslissing gesteld dat elke asielaanvraag op haar individuele merites wordt beoordeeld.

Tenslotte wordt in ondergeschikte orde gesteld dat ernstig kan worden getwijfeld aan de onderlinge relaties omdat eerste verzoeker slechts in 2014 liet optekenen dat hij de vader was van de kinderen, dat beide ouders gescheiden leefden en dat ze tot op heden niet officieel gehuwd zijn.

2.5.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.3. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. In artikel 48/3, §1, wordt bepaald dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421). In hun eerste middel betogen verzoekers dat de kinderen wel degelijk voldoen aan de voorwaarden van het Vluchtelingenverdrag.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook met betrekking tot de subsidiaire bescherming komt het aan de asielzoeker toe om aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet (cf. RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

2.5.4. Uit het administratief dossier blijkt echter dat beide kinderen meedeelden dat er in Irak oorlog is, maar dat zij beiden uitdrukkelijk ontkenden ooit persoonlijke problemen te hebben ondervonden door deze oorlogssituatie (AD Y., stuk 6, gehoorverslag CGVS 31 mei 2017, p. 5; AD A., stuk 6, gehoorverslag CGVS 31 mei 2017, p. 4). Uit de verklaringen van de jongste zoon blijkt dat zijn moeder en zijn broer met hem naar België zijn gekomen omdat hun vader in België verbleef (AD A., stuk 6, gehoorverslag CGVS 31 mei 2017, p. 2). Ook tweede verzoekster verklaarde ter gelegenheid van haar tweede asielaanvraag dat het *“mijn eerste belang is om de kinderen bij de papa te brengen”* (AD, stuk 16, Landeninformatie, Gehoorverslag CGVS moeder tweede AA 04/19022Z- 24 maart 2015, p. 26).

2.5.5. In de middelen worden de verklaringen van de kinderen en van tweede verzoekster nergens betwist of ontkend. Bijgevolg kon de commissaris-generaal rechtsgeldig het volgende concluderen betreffende de weigering van de vluchtelingenstatus: *“Dat u met uw kinderen uw man in België wou vervoegen, kan zeker worden aangenomen doch dit motief volstaat geenszins om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Nergens doorheen uw verklaringen blijkt immers dat u en uw kinderen Irak in oktober 2014 omwille van een systematische en persoonlijke vervolging op grond van één van de in de Vluchtelingenconventie voorziene criteria dienden te verlaten. Uw niet evidente gezinssituatie, waarbij u met de kinderen in Irak*

verbleef terwijl uw echtgenoot zich in België bevond, is immers louter een kwestie van sociale en familiale aard en ressorteert bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie."

2.5.6. In hun middelen opperen verzoekers dat de kinderen ressorteren onder het Vluchtelingenverdrag omwille van hun verwesterd profiel en het risico op rekrutering door de milities.

2.5.7. Ter terechtzitting stelt de Raad samen met de vertegenwoordiger van de commissaris-generaal vast dat het asielmotief inzake de verwestering slechts voor het eerst wordt ingeroepen in het verzoekschrift van juli 2017, terwijl verzoekers op dat moment al bijna 3 jaar in België verbleven. Aangezien dit element nooit eerder werd ingeroepen, kunnen verzoekers de commissaris-generaal geen onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek aanwrijven doordat met dit element geen rekening werd gehouden.

2.5.8. De Raad merkt op dat het voorgehouden sterk verwesterd profiel van de kinderen concreet dient te worden aangetoond en dat aannemelijk moet worden gemaakt dat om die reden een gegronde vrees voor vervolging gerechtvaardigd is. De Raad merkt op dat beide kinderen traditionele Arabische voornamen kregen, gedurende een zestal jaren in de steden Najaf en Nasiriyah in Irak hebben gewoond en beiden thans nog niet de leeftijd van 12 jaar hebben bereikt. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd dat er slechts sprake zou zijn van een 'kort verblijf' in Irak. Uit de door verzoekers in het verzoekschrift opgenomen informatie over de moord op een acteur kan geenszins worden opgemaakt dat deze jonge kinderen in de Zuidelijke provincies in Irak vervolging zouden riskeren. Ter terechtzitting kon in elk geval niet worden vastgesteld dat de aanwezige kinderen opvielen door *"tight clothes and (...) unusual haircuts"* (Verzoekschrift, bijlage 24), waardoor zij als verwesterd zouden kunnen worden aangemerkt. Uit de aangeleverde informatie blijkt niet dat jonge kinderen na een verblijf in het westen en het eventueel genieten van scholing aldaar in Irak vervolgd zouden worden of een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet. De door verzoekers aangehaalde vernietigingsarresten van de Raad hebben trouwens betrekking op een gezin uit Tsjetsjenië en een jongeman uit Afghanistan. De verwijzing naar deze arresten is bijgevolg niet dienstig. Bovendien hebben rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)).

2.5.9. Ook de door verzoekers aangehaalde vrees voor rekrutering door de sjiiitische milities werd nooit eerder aangehaald. In hun verzoekschrift betogen verzoekers dat er sprake zou zijn van gedwongen rekrutering van minderjarigen op basis van een ongedateerde transcriptie van een videoreportage van Al Jazeera (Verzoekschrift, bijlage 27). Uit deze transcriptie kan onmogelijk de objectiviteit van de bron worden opgemaakt en kan evenmin worden geconcludeerd dat er actueel sprake zou zijn van gedwongen rekrutering door de milities in de zuidelijke provincies in Irak.

2.5.10. Op basis van wat voorafgaat blijkt niet dat er in hoofde van de kinderen omwille van hun leeftijd, omwille van hun beweerd verwestering of omwille van rekrutering door de milities sprake zou zijn van risicofactoren die aanleiding zouden moeten geven tot de erkenning als vluchteling of tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) of b), van de vreemdelingenwet.

2.5.11. Naar aanleiding van de kritiek die verzoekers in hun derde middel uiten op de beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Najaf, dient te worden opgemerkt dat de informatie, die zij als bijlagen bij hun verzoekschrift aanreiken, betrekking heeft op de periode tussen januari 2016 en juli 2017 en hoofdzakelijk veiligheidsincidenten in Basra en Kerbala beschrijven (Verzoekschrift, bijlagen 5 tot 23). Deze informatie laat niet toe om te besluiten dat er actueel in de provincie Najaf een situatie zou bestaan van willekeurig geweld, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Uit de informatie die door de commissaris-generaal middels zijn aanvullende nota van 2 maart 2018 aan het dossier werd toegevoegd (zie punt 2.2.), die ongeveer dezelfde periode bestrijkt, blijkt dat er in Najaf in 2004 en 2007 gevechten plaatsvonden, maar dat het sedert de opkomst van IS in 2013-2014 niet meer tot rechtstreekse confrontaties kwam. In de periode 2015 tot 2017 waren er in Najaf geen zware veiligheidsincidenten en volgens *Iraq Body Count* vielen er in de periode van 1 januari 2016 tot 6 juli 2017 bij 2 incidenten 'slechts' 10 doden (*"COI Focus, Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak"* van 18 juli 2017, pp. 24-26). Er is dus geen informatie voorhanden waaruit zou blijken dat er in de zuidelijke provincies sprake zou zijn van een gewapend conflict zodat de opmerking van verzoekers, dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de humanitaire gevolgen ervan, feitelijke grondslag mist. In de landeninformatie van de commissaris-generaal wordt nergens ontkend dat er in Zuid-Irak nog steeds (een beperkt aantal) aanslagen worden gepleegd, maar hieruit kan niet zomaar worden besloten dat het *ipso facto* voor burgers onveilig zou zijn.

Verder maken verzoekers niet aannemelijk dat zij in Najaf als ontheemden kunnen worden beschouwd aangezien A. geboren is in Najaf, en tweede verzoekster en haar familie eveneens uit Najaf afkomstig zijn en daar gedurende meerdere jaren hebben gewoond (zie AD A., stuk 14, Landeninformatie, Weigeringsbeslissing moeder CGVS 04/19022Z, 24 april 2015 (2de AA)), zodat niet blijkt dat zij zullen worden blootgesteld aan precare leefomstandigheden.

2.5.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekers tonen niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de kinderen van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN